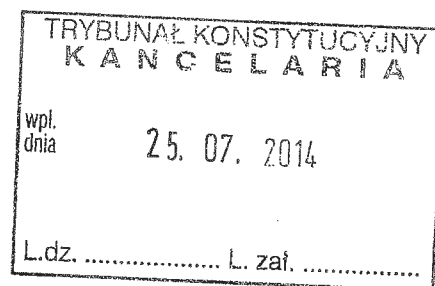

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 24 lipca 2014 r.

PG VIII TK 29/14
SK 8/14

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną Z C , w której podnosi On,
że:

- 1) art. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228; dalej: „ustawa o ochronie informacji” lub „ustawa”) - w zakresie, w jakim pomija zastosowanie w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym przepisów art. 10, art.11, art. 73, art. 74, art. 78 – 81 oraz art. 86 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267; dalej: k.p.a.), gwarantujących osobie sprawdzanej czynny w nim udział - jest niezgodny z art. 1, art. 2, art. 31 ust. 3 oraz z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie informacji - w zakresie, w jakim daje podstawę do nadawania klauzuli „ściśle tajne” dokumentom sporządzonym w trakcie prowadzenia kontrolnego postępowania

sprawdzającego i tym samym uniemożliwia ich weryfikację przez osobę sprawdzaną - jest niezgodny z art. 1, art. 2, art. 45 ust. 1 i 2, art. 78 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji RP;

- 3) art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji - w zakresie, w jakim umożliwia organom administracji publicznej oraz sądom administracyjnym utajnienie uzasadnienia orzeczenia dotyczącego stanu faktycznego i jednocześnie pozbawia osobę sprawdzaną, poprzez brak dostępu do informacji niejawnych, możliwości skutecznego zaskarżenia decyzji wydanej w pierwszej instancji, a także pozbawia osobę sprawdzaną prawa do sądu - jest niezgodny z art. 1, art. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 51 ust. 3 i 4, art. 78 Konstytucji RP;
- 4) art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji - w zakresie, w jakim pozbawia osobę sprawdzaną dostępu do znanych już jej dokumentów, zawierających informacje niejawne, to jest takich, z którymi już się zapoznała lub sama je wytworzyła, i, tym samym, pozbawia ją możliwości skutecznego zaskarżenia decyzji wydanej w pierwszej instancji, a także prawa do sądu - jest niezgodny z art. 1, art. 2, art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP;
- 5) art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji - w zakresie, w jakim pozbawia osobę sprawdzaną prawa do jawnego rozpoznania sprawy - jest niezgodny z art. 45 ust. 2 Konstytucji RP;
- 6) art. 38 ust. 3 ustawy o ochronie informacji - w zakresie, w jakim przewiduje doręczenie skarżącemu odpisu wyroku bez uzasadnienia i, tym samym, uniemożliwia mu skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego - jest niezgodny z art. 1, art. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji RP

- na podstawie art. 33 w zw. z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) –

przedstawiam następujące stanowisko:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228) - w zakresie, w jakim daje podstawy do nadawania informacjom niejawnym klauzuli „ściśle tajne” w toku kontrolnego postępowania sprawdzającego - nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 2) art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych - w zakresie, w jakim obliguje organy administracji publicznej do objęcia ochroną informacji niejawnych, zawartych w uzasadnieniu orzeczenia dotyczącego odmowy wydania lub cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa - nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 51 ust. 3 i ust. 4 oraz art. 78 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;**
- 3) art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji niejawnych - w zakresie, w jakim pozbawia osobę sprawdzaną dostępu do informacji niejawnych, w tym znanych już jej lub przez nią wytworzonych - nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP;**
- 4) art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych - w zakresie, w jakim pozbawia osobę sprawdzaną prawa do jawnego rozpoznania sprawy przez sąd administracyjny - nie jest niezgodny z art. 45 ust. 2 Konstytucji RP;**
- 5) art. 38 ust. 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych - w zakresie, w jakim przewiduje doręczenie skarżącemu odpisu wyroku sądu**

administracyjnego bez uzasadnienia - jest zgodny z art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

- 6) w pozostałym zakresie, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.), postępowanie podlega umorzeniu, z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku.**

UZASADNIENIE

W powołanej skardze Z C zakwestionował konstytucyjność art. 3, art. 5 ust. 1 pkt 5, art. 30 ust. 4, art. 33 ust. 7 oraz art. 38 ust. 2 i ust. 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

Skarga ta wniesiona została w związku z następującym stanem faktycznym i prawnym. Pismem nr z dnia września 2011 r. Szef poinformował Skarżącego o wszczęciu wobec niego kontrolnego postępowania sprawdzającego w oparciu o treść art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie informacji.

Skarżący złożył w dniu października 2011 r. wniosek o zapoznanie się z aktami sprawy i umożliwienie mu wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Szef, pismem z dnia października 2011 r., nie uwzględnił złożonego wniosku w przedmiocie udostępnienia akt sprawy, powołując się na treść art. 3 ustawy o ochronie informacji, według którego nie ma zastosowania w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym przepis art. 73 § 1 k.p.a., zapewniający stronie postępowania możliwość przeglądania akt sprawy na każdym jego etapie. Jednocześnie poinformował Skarżącego o tym, że umożliwienie wypowiedzenia się co do zebranego materiału dowodowego, wywołujące wątpliwości co do rękojmi zachowania

Skarżący wyczerpał, przewidziany przepisami prawa, tok postępowania odwoławczego. Zapadłe w tej sprawie orzeczenia sądowe są ostateczne. Wniesiona przez Niego, z zachowaniem ustawowego terminu („w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia”), skarga konstytucyjna zawiera wskazanie przepisów, które stanowiły podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia, a zarazem doprowadziły - Jego zdaniem - do naruszenia praw. Do skargi załączone zostały wyroki sądów i decyzje Szefa wydane na podstawie zakwestionowanego aktu normatywnego. Tym samym, spełnione zostały formalne warunki dopuszczalności skargi konstytucyjnej w tej sprawie.

Skarżący zakwestionował konstytucyjność sześciu przepisów ustawy o ochronie informacji, które - jego zdaniem – naruszają prawa osób objętych kontrolnym postępowaniem sprawdzającym.

Ocena zgodności zaskarżonych przepisów z przywołanymi wzorcami kontroli wymaga przedstawienia sytuacji prawnej osoby sprawdzanej na gruncie ustawy o ochronie informacji.

Podstawowym celem kwestionowanej ustawy jest ochrona informacji niejawnych, których nieuprawnione ujawnienie spowodowałoby lub mogłoby spowodować szkody dla Rzeczypospolitej Polskiej albo byłoby z punktu widzenia jej interesów niekorzystne. Realizacji tego celu służy m.in. postępowanie sprawdzające, polegające na ustaleniu, czy osoba nim objęta daje rękojmię zachowania tajemnicy (art. 24 ust. 1 ustawy). Jest zasadą, że dopuszczenie do pracy lub pełnienia służby na stanowiskach albo zlecenie danej osobie prac związanych z dostępem do informacji niejawnych o klauzuli „poufne” lub wyższej może nastąpić dopiero po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy, i po otrzymaniu przez tę osobę poświadczenia bezpieczeństwa oraz odbyciu szkolenia w zakresie ochrony informacji niejawnych (art. 21 ust. 1 ustawy). Zgodnie z treścią art. 24

ust. 8 ustawy o ochronie informacji, „[p]rzeprowadzenie postępowania sprawdzającego wymaga pisemnej zgody osoby, której ma dotyczyć.

Wobec osoby, której wydano już poświadczenie bezpieczeństwa, może być wszczęte kontrolne postępowanie sprawdzające, jeżeli zostaną ujawnione nowe informacje wskazujące, że nie daje ona rękojmi zachowania tajemnicy (art. 33 ust. 1 ustawy). O wszczęciu kontrolnego postępowania sprawdzającego zawiadamia się: kierownika jednostki organizacyjnej lub osobę uprawnioną do obsady stanowiska, pełnomocnika ochrony w jednostce organizacyjnej oraz osobę sprawdzaną (art. 33 ust. 6 ustawy). Na mocy art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji osoba uprawniona do obsady stanowiska podejmuje działania uniemożliwiające osobie sprawdzanej dostęp do informacji niejawnych.

W toku kontrolnego postępowania sprawdzającego ABW albo SKW ma prawo przeprowadzić rozmowę z osobą sprawdzaną w celu usunięcia nieścisłości lub sprzeczności zawartych w uzyskanych informacjach (art. 33 ust. 8 w zw. z art. 25 ust. 3 ustawy), a także wtedy, kiedy jest to konieczne w wyniku uzyskanych informacji (art. 33 ust. 8 w zw. z art. 25 ust. 5 ustawy).

W myśl art. 33 ust. 11 ustawy o ochronie informacji, kontrolne postępowanie sprawdzające może zakończyć się: decyzją o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa, poinformowaniem o braku zastrzeżeń w stosunku do osoby sprawdzanej albo decyzją o umorzeniu postępowania, w przypadku gdy postępowanie to nie zostanie zakończone przed upływem 12 miesięcy od dnia jego wszczęcia.

Ustawodawca w art. 24 ust. 4 wyraźnie określił, co jest priorytetem w prowadzonym postępowaniu sprawdzającym. Tym priorytetem jest interes ochrony informacji niejawnych. W razie niedających się usunąć wątpliwości związanych z rękojmią zachowania tajemnicy przez osobę mającą dostęp do informacji niejawnych, ma on pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami, a więc także przed intereselem osoby sprawdzanej.

Zatem zarówno w postępowaniu sprawdzającym, jak i w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym nie ma zastosowania zasada *in dubio pro reo*.

Zgodnie z treścią art. 72 ust. 4 ustawy o ochronie informacji, „[a]kta zakończonych zwykłych postępowań sprawdzających oraz kontrolnych postępowań sprawdzających mogą być udostępnione do wglądu osobie sprawdzanej, z wyłączeniem danych dotyczących osób trzecich”.

Od decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa osobie sprawdzanej przysługuje (w przypadku takim jak w sprawie Skarżącego) odwołanie do Prezesa Rady Ministrów, które nie wymaga uzasadnienia (art. 35 ust. 1 ustawy). Po rozpoznaniu odwołania (dopuszczalnego i złożonego w terminie przewidzianym w ustawie), Prezes Rady Ministrów wydaje decyzję, która powinna zawierać w szczególności: oznaczenie organu, datę wydania, oznaczenie osoby sprawdzanej, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie oraz uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie o dopuszczalności i terminie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, podpis, z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do jej wydania (art. 36 ust. 5 ustawy).

Decyzję doręcza się na piśmie osobie sprawdzanej i właściwemu podmiotowi, zawiadamiając o rozstrzygnięciu zawartym w decyzji osobę uprawnioną do obsady stanowiska (art. 36 ust. 7 ustawy), przy czym uzasadnienie faktyczne w części zawierającej informacje niejawne podlega ochronie na zasadach określonych w ustawie o ochronie informacji (art. 36 ust. 8 w zw. z art. 30 ust. 4 ustawy).

W myśl art. 38 ust. 1 ustawy o ochronie informacji, osobie sprawdzanej przysługuje skarga do sądu administracyjnego na decyzję organu odwoławczego w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Skarga ta jest rozpatrywana na posiedzeniu niejawnym (art. 38 ust. 2 ustawy). Zgodnie z treścią art. 38 ust. 3 ustawy o ochronie informacji, „[o]dpis sentencji wyroku z uzasadnieniem

doręcza się tylko właściwemu organowi odwoławczemu. Skarżącemu oraz osobie uprawnionej do obsady stanowiska doręcza się odpis wyroku”.

Od wyroku sądu administracyjnego strona może wnieść skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który rozpoznaje ją także na posiedzeniu niejawnym. Przy doręczaniu wyroku obowiązują takie same zasady, jak w postępowaniu przed sądem administracyjnym (art. 38 ust. 5 ustawy), co oznacza, że skarżący otrzymuje tylko odpis wyroku.

W punkcie pierwszym skargi zakwestionowana została zgodność art. 3 ustawy o ochronie informacji z art. 1, art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 78 Konstytucji w zakresie, w jakim zaskarżona regulacja pomija zastosowanie w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym przepisów art. 10, art. 11, art. 73, art. 74, art. 78 – 81 oraz art. 86 k.p.a., które stanowiłyby dla osoby sprawdzanej gwarancję czynnego w nim udziału. Skarżący twierdzi, że pominięcie wyżej wymienionych przepisów k.p.a. uniemożliwia osobie objętej kontrolnym postępowaniem sprawdzającym zapoznanie się z materiałami i poczynionymi ustaleniami organu sprawdzającego, co, tym samym, pozbawia ją możliwości skutecznego zaskarżenia decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa.

Art. 10 i art. 11 k.p.a. nakładają na organy administracji publicznej obowiązek zapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a także obowiązek wyjaśniania stronom zasadności przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy. Art. 73 i art. 74 k.p.a. regulują zakres dostępu strony do akt sprawy, a art. 78 – 81 k.p.a. dotyczą prawa do składania przez stronę wniosków dowodowych, udziału w postępowaniu dowodowym oraz zapewnienia stronie możliwości wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów. Art. 86 k.p.a. reguluje, z kolei, możliwość przesłuchania strony po wyczerpaniu środków dowodowych lub w związku z koniecznością wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zdaniem Skarżącego, brak odesłania do tych regulacji prawnych pozbawia stronę możliwości skutecznego odwołania od decyzji organu przeprowadzającego kontrolne postępowanie sprawdzające i dlatego art. 3 ustawy o ochronie informacji jest niezgodny z art. 78 Konstytucji, według którego „[k]ażda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji (...)”. Jako związkowy wzorzec kontroli powołany został ponadto art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Należy jednak zauważyć, że pominięcie w art. 3 ustawy o ochronie informacji odesłania do art. 10, art. 11, art. 73, art. 74, art. 78 – 81 i art. 86 k.p.a. jest świadomym zabiegiem legislacyjnym ze strony ustawodawcy. Zastosowanie ich bowiem w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym zniweczyłoby podstawowy cel ustawy, a mianowicie interes ochrony informacji niejawnych, który ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami. Nie można tracić z pola widzenia faktu, że w sprawach związanych z przeprowadzeniem kontrolnego postępowania sprawdzającego jest zawsze silnie zaangażowany interes publiczny związany z bezpieczeństwem państwa. Jest to jedna z tych wartości podlegających ochronie, która jest bezpośrednio wskazywana w ust. 3 art. 31 Konstytucji, a więc należy do tych przesłanek, których wystąpienie może - przy zachowaniu innych rygorów określonych w tym przepisie - uzasadniać zastosowanie zasady proporcjonalności. Zgodnie z ustalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, ograniczenia te muszą być konieczne, co oznacza, że muszą pozostawać w bezpośrednim związku z chronioną wartością, nie mogą być zastąpione innymi środkami prawnymi, które nie prowadziłyby do ograniczeń praw i wolności, a ponadto powinny być skuteczne i uwzględniać właściwą proporcję pomiędzy dobrem chronionym a prawem podlegającym ograniczeniu (vide - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 czerwca 1998 r., sygn. akt K. 28/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 50).

Z uwagi na cel ustawy - jakim jest ochrona informacji niejawnych - ustawodawca miał obowiązek takiego ukształtowania procedury, która służyłaby

jego realizacji. Nie można zatem wymagać od ustawodawcy, aby kontrolne postępowanie sprawdzające odbywało się w całości według przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Ukształtowana przez ustawodawcę odmienna procedura, dotycząca kontrolnego postępowania sprawdzającego, umożliwia osiągnięcie założonego celu, przy jednoczesnym zagwarantowaniu osobie sprawdzanej realizacji prawa do zaskarżenia decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa, a także prawa do zewnętrznej kontroli sądowej w tych sprawach.

Wbrew temu, co podnosi Skarżący, nieuwzględnienie przez ustawodawcę w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym art. 10, art. 11, art. 73, art. 74, art. 78 - 81 oraz art. 86 k.p.a. nie zamyka w żaden sposób drogi do zaskarżenia decyzji. Uprawnienie do zaskarżenia decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa zagwarantowane jest bowiem w art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie informacji.

Dodatkowo należy zauważyć, że ustawodawca - mając na uwadze procesowe ograniczenia osoby objętej kontrolnym postępowaniem sprawdzającym - złagodził wymagania, charakterystyczne dla typowego środka odwoławczego, a mianowicie odstąpił od konieczności sporządzenia jego uzasadnienia przez stronę. Tym samym, organ odwoławczy jest obowiązany zbadać sprawę wszechstronnie i w pełnym zakresie, mając do dyspozycji akta kontrolnego postępowania sprawdzającego (art. 35 ust. 3 ustawy o ochronie informacji).

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego rozróżnia się zaniechanie prawodawcze i pominięcie prawodawcze. „Zaniechanie prawodawcze ma miejsce wówczas, gdy ustawodawca pozostawia w całości określone zagadnienie poza regulacją prawną. Natomiast w sytuacji, gdy w akcie prawnym wydanym i obowiązującym prawodawca reguluje jakieś zagadnienie w sposób niepełny, mamy do czynienia z pominięciem prawodawczym. W przyjętym w polskim prawie ujęciu kognicji Trybunału Konstytucyjnego, nie ma w jego

kompetencjach orzekania o zaniechaniu ustawodawczym. Nie budzi natomiast wątpliwości dopuszczalność kontroli regulacji niepełnych, czyli takich, które z punktu widzenia zasad konstytucyjnych mają zbyt wąski zakres zastosowania lub z uwagi na cel i przedmiot regulacji pomijają treści istotne. Zarzut niekonstytucyjności może więc dotyczyć zarówno tego, co ustawodawca w danym akcie unormował, jak i tego, co w akcie tym pomiął, choć postępując zgodnie z Konstytucją powinien był unormować. Trybunał stoi na stanowisku, że parlamentowi przysługuje szerokie pole decyzji, jakie dziedziny unormować. Jeśli jednak decyzja taka zostanie podjęta, regulacja danej materii musi zostać dokonana z poszanowaniem wymagań konstytucyjnych” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn. akt SK 41/09, OTK ZU nr 5/A/2011, poz. 40). W danym przypadku mamy do czynienia z zaniechaniem ustawodawczym, a nie z pominięciem ustawodawczym, co powoduje, że kontrola konstytucyjna zakwestionowanej regulacji prawnej jest niedopuszczalna. Ponadto - opisanego powyżej - zaniechanie ustawodawcze jest uzasadnione - również wyżej wskazanymi - istotnymi odrębnościami kontrolnego postępowania sprawdzającego od ogólnego postępowania administracyjnego i zapewnia koherencję regulacji tegoż postępowania.

Mając na uwadze powyższe argumenty, stwierdzić należy, że wyrokowanie w tym zakresie przez Trybunał Konstytucyjny jest niedopuszczalne.

Skarżący zakwestionował ponadto zgodność art. 3 ustawy o ochronie informacji z art. 1 i art. 2 Konstytucji, przy czym nie uzasadnił sformułowanego zarzutu, a jest to jedno z wymagań stawianych skardze (jako warunek dopuszczalności jej badania), określonych w art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.; dalej: ustawa o Trybunale Konstytucyjnym). Nie spełnia tego warunku lakoniczne odwołanie się do przedmiotu i wzorca kontroli (vide - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt SK 10/13,

OTK ZU nr). W związku z tym postępowanie w części odnoszącej się do całego punktu pierwszego skargi konstytucyjnej podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, wobec niedopuszczalności wyrokowania.

W punkcie drugim skargi konstytucyjnej zakwestionowana została zgodność art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie informacji z art. 1, art. 2, art. 45 ust. 1 i ust. 2, art. 78 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim daje podstawę do nadawania klauzuli „ściśle tajne” dokumentom sporządzonym w toku kontrolnego postępowania sprawdzającego, uniemożliwiając ich weryfikację przez osobę sprawdzaną.

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie informacji, „[i]nformacjom niejawnym nadaje się klauzulę „ściśle tajne”, jeżeli ich nieuprawnione ujawnienie spowoduje wyjątkowo poważną szkodę dla Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że: (...) doprowadzi lub może doprowadzić do identyfikacji funkcjonariuszy, żołnierzy lub pracowników służb odpowiedzialnych za realizację zadań wywiadu lub kontrwywiadu, którzy wykonują czynności operacyjno – rozpoznawcze, jeżeli zagrozi to bezpieczeństwu wykonywanych czynności lub może doprowadzić do identyfikacji osób udzielających im pomocy w tym zakresie (...)”.

Treść tego przepisu nie powinna budzić kontrowersji i wątpliwości, gdyż realizacja zadań wywiadu lub kontrwywiadu przez funkcjonariuszy, żołnierzy lub innych pracowników przy udziale osób udzielających im pomocy jest możliwa tylko przy zapewnieniu odpowiednich warunków chroniących ich przed identyfikacją. Przepis ten odnosi się przede wszystkim do klasyfikowania informacji niejawnych i nadawania im odpowiedniej klauzuli. Nie reguluje natomiast kwestii dotyczącej uprawnień związanych z dostępem do akt kontrolnego postępowania sprawdzającego. Kwestię tę reguluje art. 72 ust. 4 ustawy o ochronie informacji, zgodnie z którym „[a]kta zakończonych zwykłych

postępowań sprawdzających oraz kontrolnych postępowań sprawdzających, mogą być udostępnione do wglądu osobie sprawdzanej, z wyłączeniem danych dotyczących osób trzecich”.

Skarżący przywołał - jako wzorzec kontroli - art. 45 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji, w którym zostało wyrażone prawo do sądu. Zgodnie z treścią art. 45 ust. 1 Konstytucji, „[k]ażdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”. Z kolei ust. 2 art. 45 ustawy zasadniczej stanowi, że „[w]yłączenie jawności rozprawy może nastąpić ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny. Wyrok ogłaszany jest publicznie”.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał (vide – wyrok z 16 marca 1999 r., sygn. akt SK 19/98, OTK ZU nr 3/1999, poz. 36; wyrok z 2 kwietnia 2001 r., sygn. akt SK 10/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 52), że na prawo do sądu składają się: 1) prawo dostępu do sądu, tj. prawo uruchomienia procedury przed sądem – organem o określonej charakterystyce (niezależnym, bezstronnym i niezawisłym); 2) prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności; 3) prawo do wyroku sądowego, tj. prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia danej sprawy przez sąd. Potwierdzając tę linię orzecniczą, Trybunał Konstytucyjny dokonał jej rozwinięcia w wyroku z dnia 24 października 2007 r. (sygn. akt SK 7/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 108), a mianowicie uznał, że konstytucyjne prawo do sądu obejmuje też czwarty istotny element, tj. prawo do odpowiedniego ukształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających. Pogląd ten powtórzył w wyroku z dnia 14 listopada 2007 r. (sygn. akt SK 16/05, OTK ZU nr 10/A/2007, poz. 124) oraz w wyroku z dnia 18 lipca 2012 r. (sygn. akt K 14/12, OTK ZU nr 7/A/2012, poz. 82).

W niniejszej sprawie Skarżący formułuje zarzut odnoszący się do drugiego aspektu prawa do sądu, jakim jest prawo do odpowiedniego ukształtowania sprawiedliwej procedury sądowej, zgodnej z wymogami jawności i sprawiedliwości. Sprawiedliwość proceduralna należy do istoty konstytucyjnego prawa do sądu. Trybunał Konstytucyjny zwrócił jednak uwagę, że „nie istnieje jeden idealny model postępowania, który dałoby się skonstruować na podstawie regulacji konstytucyjnych i który obowiązywałby w odniesieniu do wszystkich rodzajów postępowań sądowych. Regulacje konstytucyjne zawierają jedynie ogólne wskazania co do pewnych podstawowych elementów i mechanizmów, bez których nie dałoby się urzeczywistnić prawa każdego do rozpoznania sprawy w sprawiedliwej procedurze sądowej. Oceniając przestrzeganie przez ustawodawcę konstytucyjnych standardów sprawiedliwości proceduralnej, należy uwzględnić zawsze przedmiot i specyfikę danego postępowania” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 października 2010 r., sygn. akt P 37/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 79).

Prawo do sądu nie ma bezwzględного i absolutnego charakteru, stwarzającego uprawnionemu, w ramach każdej procedury i każdego typu postępowania, możliwość nieograniczonej ochrony swych praw na drodze sądowej. „Gwarancje konstytucyjne związane z prawem do sądu nie mogą być w konsekwencji traktowane jako nakaz urzeczywistnienia w każdym trybie i w każdym rodzaju procedury tego samego zestawu instrumentów procesowych, jednolicie określających pozycję stron postępowania i zakres przysługujących im środków procesowych” (przywołany powyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 października 2010 roku).

Ewentualne ograniczenia prawa do bezstronnego sądu ocenić należy zawsze w świetle art. 31 ust. 3 Konstytucji, który zezwala na obniżenie standardu w zakresie korzystania z konstytucyjnego prawa do sądu tylko w formie ustawy i tylko wtedy, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie

dla jego bezpieczeństwa, porządku publicznego, dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób.

Jak podkreśla Trybunał Konstytucyjny, „stwierdzenie, że ograniczenia mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie, nakazuje rozważyć: czy wprowadzona regulacja jest w stanie doprowadzić do zamierzonych przez nią skutków; czy regulacja ta jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest połączona; czy efekty wprowadzonej regulacji pozostają w proporcji do ciężarów nakładanych przez nią na obywatela (wyrok z dnia 20 listopada 2007 r., sygn. akt SK 57/05, OTK ZU nr 10/A/2007, poz. 125).

„Konieczność” w demokratycznym państwie - jako jeden z warunków ograniczenia wolności lub prawa - wynikająca z imperatywu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego w państwie, jest uzasadniona, o ile ustanawiane ograniczenia są zgodne z zasadą proporcjonalności. „Z zasady proporcjonalności zaś wynika wymóg doboru takiego środka ograniczenia wolności lub praw, który służyłby osiągnięciu zamierzonego celu z uwzględnieniem postulatu adekwatności, przy jednoczesnym bezwzględny zakazie wkraczania w istotę gwarantowanego prawa” (przywołany wcześniej wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 października 2010 r., sygn. akt P 37/09).

Pomiędzy zaskarżonym art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie informacji a opisaną wyżej zawartością normatywną art. 45 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji nie zachodzi związek treściowy, dający podstawy do rozważań na temat naruszenia prawa do sądu. Zaskarżony przepis pełni rolę przepisu regulującego zasady klasyfikacji danej informacji jako „ściśle tajnej” przy spełnieniu określonych warunków. Nie jest natomiast przepisem, z którym można byłoby wiązać konstytucyjne prawo do sądu, a tym samym, nie wchodzi w tym wypadku w grę także ocena proporcjonalności naruszenia owego prawa.

Nie zachodzi także związek treściowy z innym, przywołanym przez Skarżącego, wzorcem kontroli, a mianowicie z art. 78 Konstytucji, gwarantującym stronie prawo do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji.

Tym samym, art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie informacji - w zakresie, w jakim daje podstawy do nadawania informacjom niejawnym klauzuli „ściśle tajne” w toku kontrolnego postępowania sprawdzającego - nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i ust. 2 oraz z art. 78 Konstytucji.

Skarżący zakwestionował ponadto zgodność art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie informacji z art. 1, art. 2 i art. 176 Konstytucji, przy czym nie uzasadnił sformułowanego zarzutu, co uniemożliwia merytoryczne odniesienie się do zarzutu w tym zakresie. W związku z tym, postępowanie w tej części podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, wobec niedopuszczalności wyrokowania.

W punkcie trzecim skargi konstytucyjnej zakwestionowana została zgodność art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji - z art. 1, art. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 51 ust. 3 i ust. 4 oraz art. 78 Konstytucji - w zakresie, w jakim pozwala „organom administracji publicznej oraz sądom administracyjnym” na utajnienie uzasadnienia faktycznego decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa w części zawierającej informacje niejawne, przez co pozbawia - zdaniem Skarżącego - osobę sprawdzaną dostępu do tych informacji, i, tym samym, uniemożliwia skuteczne zaskarżenie decyzji wydanej w pierwszej instancji oraz realizację prawa do sądu.

Przede wszystkim należy zauważyć, że cały art. 30 ustawy o ochronie informacji, dotyczący postępowania sprawdzającego - zgodnie z treścią art. 33 ust. 8 tej ustawy - ma zastosowanie także w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym. Nie stanowi jednak podstawy prawnej do utajnienia uzasadnienia orzeczenia sądowego. Art. 30 ust. 3 ustawy o ochronie informacji

wymienia elementy, jakie powinna zawierać decyzja o odmowie wydania poświadczenia bezpieczeństwa (a także decyzja o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa - w wyniku odesłania przez art. 33 ust. 8 ustawy). Wśród tych elementów znajduje się między innymi podstawa prawna oraz uzasadnienie faktyczne i prawne.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji, „[u]zasadnienie faktyczne w części zawierającej informacje niejawne podlega ochronie na zasadach określonych w niniejszej ustawie”.

Zdaniem Skarżącego, przepis ten uniemożliwia osobie sprawdzanej zapoznanie się z uzasadnieniem faktycznym w części zawierającej informacje niejawne, a brak wiedzy na temat ustaleń faktycznych, poczynionych przez organ prowadzący kontrolne postępowanie sprawdzające, pozbawia ją możliwości skutecznego zaskarżenia decyzji wydanej w pierwszej instancji, a w dalszej kolejności, realizacji konstytucyjnego prawa do sądu. Mając te argumenty na uwadze, Skarżący przywołał jako wzorce konstytucyjne, omówione wcześniej, przepisy art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji.

Oprócz wymienionych wzorców kontroli przywołany został także art. 51 ust. 3 Konstytucji, według którego każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych (ewentualne ograniczenie tego prawa może określić ustawa), oraz ust. 4 tego artykułu, zgodnie z którym każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą.

Pomiędzy zaskarżonym przepisem art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji a art. 45 ust. 1, art. 51 ust. 3 i ust. 4 oraz art. 78 Konstytucji nie zachodzi jednak niezbędny związek treściowy. Zaskarżony przepis dotyczy ochrony informacji niejawnych zawartych w uzasadnieniu decyzji. Ochrona informacji niejawnych realizowana jest poprzez nadanie im odpowiedniej klauzuli. Nadanie dokumentowi stosownej klauzuli nie wyklucza możliwości jego udostępnienia określonym podmiotom (w tym i stronie postępowania) pod

pewnymi warunkami, przewidzianymi w ustawie. Udostępnienia dokumentów o charakterze niejawnym nie należy utożsamiać z ich odtajnieniem. Dokument taki nadal pozostaje niejawny i jest chroniony na zasadach określonych w ustawie, mimo że został udostępniony do wglądu osobie uprawnionej.

Kwestia dostępu osoby sprawdzanej do akt kontrolnego postępowania sprawdzającego uregulowana jest natomiast w art. 72 ust. 4 ustawy o ochronie informacji, zgodnie z którym „[a]kta zakończonych zwykłych postępowań sprawdzających oraz kontrolnych postępowań sprawdzających, mogą być udostępnione do wglądu osobie sprawdzanej, z wyłączeniem danych dotyczących osób trzecich”.

Jako związkowy wzorzec kontroli przywołany został w tym punkcie skargi konstytucyjnej art. 31 ust. 3 Konstytucji. Z uwagi jednak na brak związku treściowego pomiędzy art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji a art. 45 ust. 1, art. 51 ust. 3 i ust. 4 oraz art. 78 Konstytucji, zbędne stają się rozważania na temat zgodności zaskarżonego przepisu z art. 31 ust. 3 Konstytucji, który przy tym nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli.

Reasumując, art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji nie jest przepisem, który przesądza o dostępie osoby sprawdzanej do akt kontrolnego postępowania sprawdzającego, a więc nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 51 ust. 3 i ust. 4 oraz art. 78 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Skarżący zakwestionował ponadto zgodność art. 30 ust. 4 ustawy o ochronie informacji z art. 1 i art. 2 Konstytucji, przy czym nie przedstawił argumentów uzasadniających sformułowany zarzut. W związku z tym postępowanie w tej części podlega umorzeniu, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, wobec niedopuszczalności wyrokowania.

W punkcie czwartym skargi konstytucyjnej zakwestionowana została zgodność art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji z art. 1, art. 2, art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji w zakresie, w jakim zakwestionowany przepis pozbawia

osobę sprawdzaną dostępu do informacji niejawnych, które były już jej znane lub zostały przez nią wytworzone, przez co uniemożliwia skuteczne zaskarżenie decyzji wydanej w pierwszej instancji oraz realizację prawa do sądu.

Przepis art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji obliguje kierownika jednostki organizacyjnej lub osobę uprawnioną do obsady stanowiska, aby - po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu kontrolnego postępowania sprawdzającego - podjęła działania uniemożliwiające osobie sprawdzanej dostęp do informacji niejawnych. Przepis ten ma charakter prewencyjny. Skoro ujawnione zostały nowe okoliczności wskazujące, że osoba mająca dostęp do informacji niejawnych nie daje rękojmi zachowania tajemnicy, to z uwagi na interes ochrony tych informacji, który ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami, takie rozwiązanie jest racjonalnie uzasadnione.

Art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji nie dotyczy zatem dostępu do akt kontrolnego postępowania sprawdzającego, lecz dostępu osoby sprawdzanej do informacji niejawnych, z którymi mogłaby ona mieć kontakt w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi.

Dostęp do akt kontrolnego postępowania sprawdzającego - już po jego zakończeniu - reguluje, cytowany już wcześniej, art. 72 ust. 4 ustawy o ochronie informacji. Między art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji a art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji nie zachodzi więc niezbędny związek treściowy. Zakwestionowany przepis nie ma bowiem wpływu ani na realizację prawa do zaskarżenia decyzji wydanej w pierwszej instancji, ani na realizację konstytucyjnego prawa do sądu. Warunki realizacji prawa do sądu oraz prawa do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji regulują inne przepisy ustawy o ochronie informacji. Tym samym, art. 33 ust. 7 ustawy o ochronie informacji nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji.

Skarżący przywołał ponadto art. 1 i art. 2 Konstytucji jako dodatkowe wzorce kontroli. Nie uzasadnił jednak sformułowanego zarzutu, co przesądza o niedopuszczalności orzekania w tym zakresie. W związku z tym postępowanie

w tej części podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

W punkcie piątym skargi konstytucyjnej zakwestionowana została zgodność art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji z art. 45 ust. 2 Konstytucji. Zgodnie z treścią zakwestionowanego przepisu, „[s]ąd administracyjny rozpatruje skargę na posiedzeniu niejawnym”.

W danym przypadku zachodzi konieczność rozróżnienia dwóch rodzajów jawności: wewnętrznej i zewnętrznej. Do tego problemu odniósł się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 2 października 2006 roku (sygn. akt SK 34/06, OTK ZU nr 9/A/2006, poz. 118), a także w wyroku z dnia 20 listopada 2007 roku (sygn. akt SK 57/05, op. cit.). W drugim z przywołanych wyroków Trybunał stwierdził, że „jawność wewnętrzna odnosi się do stron (uczestników) postępowania i polega na umożliwieniu im uczestnictwa we wszystkich posiedzeniach sądu, także niebędących rozprawą lub odbywających się przy drzwiach zamkniętych. Obowiązkiem sądu w takiej sytuacji jest zawiadomienie uczestników o posiedzeniach i umożliwienie im wstępu na nie. Konieczne jest też sporządzenie, dostępnego uczestnikom, protokołu posiedzenia. Z kolei jawność zewnętrzna oznacza jawność postępowania wobec publiczności, otwarty wstęp osób pełnoletnich na posiedzenia jawne sądu”.

Przepis art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji, a także sformułowany zarzut, odnoszą się do aspektu jawności wewnętrznej. Skarżący zarzuca naruszenie sprawiedliwości proceduralnej, wyrażające się w wyłączeniu dla niego jawności postępowania. Tymczasem przywołał, jako wzorzec kontroli, art. 45 ust. 2 Konstytucji, który odnosi się do jawności zewnętrznej. Przepis ten stanowi bowiem, że „[w]ylączenie jawności rozprawy może nastąpić ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny”.

W powołanym wcześniej wyroku z dnia 20 listopada 2007 r. Trybunał Konstytucyjny wyraźnie stwierdził, że „art. 45 ust. 2 Konstytucji odnosi się do jawności zewnętrznej”.

Przepis art. 45 ust. 2 Konstytucji nie jest zatem adekwatnym wzorcem kontroli. Zakwestionowany przepis art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji nie jest więc niezgodny z art. 45 ust. 2 Konstytucji. Adekwatnym wzorcem kontroli byłby tu art. 45 ust. 1 Konstytucji, który - co można przypomnieć - stanowi, że „[k]ażdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”. Przepis ten odnosi się bowiem do jawności wewnętrznej. Na marginesie warto jednak zauważyć, że - z uwagi na istotę kontrolnego postępowania sprawdzającego - także wyłączenie jawności wewnętrznej wydaje się w tym przypadku proporcjonalnym ograniczeniem prawa do sądu.

W punkcie szóstym skargi konstytucyjnej zakwestionowana została zgodność art. 38 ust. 3 ustawy o ochronie informacji z art. 1, art. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 78 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji, w zakresie, w jakim przepis zakwestionowany przewiduje doręczenie skarżącemu odpisu wyroku sądu administracyjnego bez uzasadnienia, uniemożliwiając, tym samym, skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 38 ust. 3 ustawy o ochronie informacji stanowi: „Odpis sentencji wyroku z uzasadnieniem doręcza się tylko właściwemu organowi odwoławczemu. Skarżącemu oraz osobie uprawnionej do obsady stanowiska doręcza się odpis wyroku”.

Skarżący uważa, że tak ukształtowany przepis narusza jego konstytucyjne prawo do sądu. Należy jednak zauważyć, że ustawodawca nie zwolnił sądu administracyjnego z obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku. Nie mamy więc do czynienia z arbitralnym rozstrzygnięciem, niepozwalającym na poznanie motywów, jakimi kierował się sąd wydając stosowne orzeczenie.

Naczelnny Sąd Administracyjny - kontrolując wyrok sądu administracyjnego - ma więc możliwość nie tylko poznania całości materiału dowodowego sprawy, ale i oceny motywów orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną.

Mamy tu do czynienia jedynie z ograniczeniami związanymi z dostępem do uzasadnienia wyroku, zawierającego informacje niejawne. Ustawodawca, mając na uwadze interes ochrony informacji niejawnych, słusznie określił taki zakres doręczenia skarżącemu wyroku (bez uzasadnienia), który chroni te informacje przed nieuprawnionym ujawnieniem. Próba takiego zredagowania przepisu, który statuowałaby obowiązek doręczenia skarżącemu wyroku z uzasadnieniem, niweczyłaby sens całej ustawy.

Warto również zwrócić uwagę na fakt, że specyfika samej materii, którą reguluje omawiana ustawa - niezależnie od treści przepisów kształtujących procedurę - w znacznym stopniu ogranicza i musi ograniczać uprawnienia osoby sprawdzanej. Nie może ona bowiem we wniesionym środku odwoławczym odnieść się do takich ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd, a jednocześnie jej znanych, które stanowią informacje niejawne. W przeciwnym razie narażony byłby interes ochrony informacji niejawnych, a przy tym sam Skarżący narażałby się na odpowiedzialność karną.

Ustawodawca nie miał więc możliwości odmiennego ukształtowania zakwestionowanego przepisu, tak aby - z jednej strony - zapewnić ochronę nader istotnych informacji niejawnych, a z drugiej zagwarantować skarżącemu prawo do otrzymania wyroku z uzasadnieniem. Ograniczenie w postaci doręczenia skarżącemu odpisu wyroku bez załączonego uzasadnienia jest konieczne, gdyż pozostaje w bezpośrednim związku z chronioną wartością i jednocześnie nie może zostać zastąpione innym środkiem prawnym, który byłby środkiem skutecznym i nie prowadził do limitowania praw w tym zakresie. Należy więc uznać, że zasada proporcjonalności, wynikająca z treści art. 31 ust. 3 Konstytucji, nie została naruszona.

Podkreślić trzeba, że przepis art. 38 ust. 3 ustawy o ochronie informacji nie blokuje żadnej osobie sprawdzanej drogi do wniesienia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego i w niniejszej sprawie Skarżący z tego prawa skorzystał. Tym samym, przepis ten jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, a skoro tak - to jest również zgodny z art. 78 Konstytucji, gwarantującym stronie prawo do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, oraz z art. 176 Konstytucji, zapewniającym dwuinstancyjność postępowania sądowego.

Przedstawione powyżej argumenty oraz sytuacja prawna osoby poddanej kontrolnemu postępowaniu sprawdzającemu pozwala sformułować wniosek, że w ustawie przewidziana została zewnętrzna kontrola sądowa (niezależna od organu cofającego poświadczenie bezpieczeństwa) z możliwością wniesienia przez stronę skutecznego środka odwoławczego. Sądowa kontrola postępowania sprawdzającego jest więc zagwarantowana. Trzeba też dodać, że owa kontrola sądownoadministracyjna dokonywana jest - przez sąd administracyjny i Naczelny Sąd Administracyjny - na podstawie całości materiałów sprawy.

Skarżący przywołał ponadto jako dodatkowe wzorce kontroli art. 1 i art. 2 Konstytucji. Nie uzasadnił jednak, na czym miałyby polegać niezgodność art. 38 ust. 3 ustawy o ochronie informacji z wymienionymi wzorcami konstytucyjnymi. Zatem - wobec niespełnienia jednego z warunków formalnych, od których uzależnione jest merytoryczne rozpoznanie skargi i wyrokowanie - postępowanie w tym zakresie podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Z powyższych względów, przedstawiam stanowisko jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego